

Vinader, en el nostre record i un exemple a imitar

written by Redacció Unilateral | 23 de juny de 2022

El **periodisme d'investigació** és una proesa i un una professió admirable i que mereix d'un reconeixement que té potser per gran part de la població per la perillositat que representa, però no potser per aquells sectors als quals retrata o deixa en evidència: en l'àmbit particular i públic.

Per una banda, tot el que és fotoperiodisme implica, per una banda, el compromís amb la "veritat" i "la realitat" en un espectre molt ampli d'àmbits: social, polític, cultural, etc. i, per altra banda, la proximitat amb els sectors i protagonistes silenciats, sovint els més desfavorits que sovint gaudeixen de la censura del poder o bé de l'oblit i ignorància de diferents agents influents a favor d'interessos partidaris i sectaris.

Si bé els periodistes que informen des de països en conflicte bèl·lic i territoris en guerra, per la seva perillositat, **gaudeixen d'un major reconeixement** i són més ben vistos, no podem dir el mateix de protagonistes que van, a més a més, a denunciar i acompanyar aquestes imatges i paraules d'un activisme aferrat que si és més ben vist en l'àmbit social, no ho és tant pel que fa al terreny polític o ciutadans que "decideixen" del posicionament majoritari i conformista com és el cas de l'independentisme o activistes socials sense suport de les institucions. Els periodistes en funció del mitjà de comunicació per al qual treballen estan sotmesos a la línia editorial i, per tant, no sabem fins a quin punt o amb quina intenció ens ensenyen el que ens ensenyen; o això és el que es fa servir en l'àmbit popular per a desacreditar segons quins periodistes: com més perill i lluny és la notícia, més acceptació o bona imatge d'ells es projecta.

En tenim exemple en Jordi Borràs o altres que cobreixen segons quins actes o manifestacions de descontentament popular, per part de sectors contraris i radicals –de veritat– que els boicotegen i compten amb els tribunals com a aliats repressors per qualsevol minúcia i amb els quals es justifica qualsevol agressió o repressió dels cossos de seguretat de l'Estat. El moment polític que viu el país en qüestió i el seu posicionament, doncs, hi juga un paper decisiu.

Un exemple més “històric” i igual de clar és el del periodista Xavier Vinader que **va marcar la lluita antifranquista** –com molts altres– i que potser pel seu afany, claredat i risc assumit representa la banalització i relegament “alternatiu” que per uns arriba a ser caricaturesc i per altres –aquells amb valors i sentit del deure i compromís real– és un heroi més que s’ho va jugar tot per a cobrir reportatges en territori espanyol i internacional i que formà part de diverses revistes que, durant la mal anomenada Transició, va publicar a *Interviú* i a altres rotatoris del moment.

La seva figura, valenta i intensa, és un referent del periodisme d’investigació contra la guerra bruta. Molts llibres sobre ell s’han publicat i molts articles ens ha deixat que parlen per si mateixos. Gran activista durant la Guerra Civil i la postguerra, es mogué en la clandestinitat cercant el testimoni de protagonistes infiltrats. Ens ha deixat documentació sobre les actuacions dels serveis d’intel·ligència, organitzacions obreres, sobre ETA, de molts països i també sobre sectes, l’extrema dreta, el tràfic de persones i d’armes i crims contra la humanitat. Com deia ell mateix: “Jo vaig començar a ficar el nas en tot el món d’aquestes organitzacions que, en definitiva, eren com franquícies ... Qui hi havia al darrere? ...”. Si bé va ser tancat a la presó el 1984 per descobrir l’entramat que operava a les clavegueres de l'Estat, sempre però va continuar investigant i treballant. Allí rebia molts amics, periodistes i polítics. La campanya que es feu i que el va treure de la presó és una fita

que cal no oblidar. La campanya “Amb V de Vinader”, com recordava [David Fernández](#) en aquest article en el 30è aniversari, va representar una fita justa i professional que molts periodistes recorden i van homenatjar un any després de la seva mort el 2015: “[Volem ser hereus del seu llegat](#)”.

Un resistent i icona a imitar i admirar! Per molts Vinaders!